Pomponia.

Paa Dansk ved
N. P. MADSEN.

„Jeg beder om Beskyttelse imod ham, der har ført min Moder vild, og som med Vold og Grusomhed har villet tvinge mig til at række Emrys min Haand. Fader, jeg beder om Beskyttelse imod Uther, thi det er dog ham, der er Skyld i alle mine Lidelser og den grusomme Forfølgelse, som jeg har udstaaet."

„Vil du dermed sige, mit Barn, at du ikke med fri Villie er kommen her hen for at fejre Forlovelsen med din Fætter?"

„Spørg min Moder om, hvad jeg har sagt til hende, spørg hende, om jeg ikke atter og atter højtideligt har erklæret, at ingen i Verden skulde tvinge mig til at række Emrys min Haand. Og spørg Emrys selv, om mit Hjertes Stilling i denne Sag ikke er ham fuldt bekendt, og lad ham erklære, hvem der har staaet bag ved og opmuntret ham til at fare frem, som han har gjort. Og, Fader, jeg beraaber mig paa en til, der kan bevidne, hvor raat jeg blev behandlet af Præsten." Hendes Blik gled et Øjeblik rundt, indtil det standsede ved den unge Romer, der under dette Optrin havde nærmet sig Forhøjningen. „Pudens, du kan fortælle Kongen, hvad Stilling du fandt mig i ude i Skoven."

Kongen var bestyrtet over det, han hørte, og samme Bestyrtelse malede sig paa de flestes Ansigter. Selv Præstens velskolede Træk forraadte en vis Ængstelse og Ophidselse. Han havde ikke vovet at afbryde Klaudia, da han frygtede for Kongens Mishag. Men saa snart hun tav, traadte han frem og gjorde Mine til at ville tale.

„Ti," raabte Kongen heftig. Han havde aldrig personlig holdt særlig meget af denne myndige Præst, hvis Indflydelse ved Hoffet undertiden syntes ham at være gaaet for vidt, og hvis strenge Behandling af Klaudia han aldrig rigtig havde syntes om. „Ti, Uther! Først vil jeg høre, hvad Pudens har at sige. Naar han har aflagt sit Vidnesbyrd, vil du faa Lejlighed til at tale."

Præsten stod med Armene over Kors, stolt og selvbevidst, idet han tilkastede den unge Romer et lynende Blik.

„Hvad jeg har at sige, er snart sagt," begyndte Pudens. „Da jeg for et Par Dage siden ved Aftenstid gik igennem Skoven paa Vej til Borgen, hørte jeg pludselig en klagende Tone, der kom fra Druidernes Offersted. Jeg ilede derhen og fandt Prinsesse Klaudia i en forsmædelig Stilling, bundet til en Pæl. Hun havde staaet i denne Stilling siden Solopgang. Hun var selvfølgelig ganske udmattet baade af Sult og af at staa i den samme Stilling den hele Dag. Jeg vilde have befriet hende, men hun vilde ikke befries uden Tilladelse fra Dronningen, der havde lovet at komme før Solnedgang. Jeg blev hos Klaudia, indtil Dronningen kom sammen med Emrys og Præsten. Saa blev hun endelig befriet. Da jeg vidste, at jeg ikke var velkommen i dit Hus, Kogidunus, før du kom hjem, saa overlod jeg Klaudia til hendes Moder og opsøgte et Herberge i Regnum, fast besluttet paa at gøre dig bekendt med alt, hvad der var sket. I Gaar anstrengte jeg mig forgæves for at komme til at tale med dig, idet Emrys gjorde alt for at forhindre det. Om denne Forlovelsesfest vidste jeg intet før for en Time siden, da Darthula fortalte mig det. Selvfølgelig ønskede Emrys og Præsten ikke, at jeg skulde være til Stede."

„Abitha — Emrys!" raabte Kongen i en streng Tone, „saa har I altsaa narret mig, idet I fortalte mig, at alt var i Orden, saa har I endog hjulpet til at pine Klaudia! Det havde jeg ikke ventet. At Uther har behandlet mit Barn raat og grusomt for at naa sin Hensigt, det overrasker mig ikke. Men jeg vil her lade ham vide, at min Datter ikke fremdeles skal være et Offer for hans Planer og Tyrani. Forøvrigt skal jeg senere holde Afregning med ham." Derpaa vendte han sig om imod Afgudspræsten og sagde med kongelig Myndighed: „Uther, jeg befaler dig at gaa — straks!"

Langsomt og med tilkæmpet Værdighed skred den hidtil saa mægtige Præst ud af Hallen. Hans Øjne skød Lyn, men han vovede ikke at sætte sig op imod Kongens Villie i dette Øjeblik. Da han var gaaet, fortsatte Kongen henvendt til de forsamlede:

„Enhver kan gaa til sit, der bliver ingen Forlovelsesfest i Dag. Desuden ønsker jeg at være alene med min Familie. Kun Pudens kan blive tilbage."

Alle strømmede ud af Hallen ivrig drøftende det, der var sket. Dette var noget ganske enestaaende. Det havde længe været almindelig bekendt, at Klaudia var bestemt til at være Emrys' Brud, og aldrig havde man hørt, at en højbaaren ung Pige havde sat sig op imod sine Forældres Villie ved at nægte at gifte sig med den Mand, som de havde bestemt til hende.

Da alle havde forladt Hallen, opfordrede Kogidunus sin Hustru til at meddele alt, saaledes som det var gaaet til. Han var harmfuld ved saaledes at være blevet ført bag Lyset. Og meget blev ham nu klart, som han før ikke havde forstaaet, bl. a. hvorfor han ikke maatte tale med sin Datter om Forlovelsen.

Abitha skælvede under hans vrede, forskendе Blik. Hun kunde ikke længer skjule, at hun længe havde kendt Klaudias Følelser over for Emrys, men hun søgte at undskylde sig med, at Klaudia var for ung og uerfaren til selv at kunne dømme om, hvad der virkelig tjente til hendes Lykke. Efter nogle Udflugter indrømmede hun ogsaa, at Uther havde tvunget hende til at gaa frem paa den Maade, som hun havde gjort, at det var ham, der havde foreslaaet den strenge Behandling af Klaudia. I Begyndelsen havde hun været imod det, men Præsten havde bearbejdet hende saa længe, at hun tilsidst havde billiget det. Hun havde haabet, at Klaudia var kommet til at indse sin Daarskab og havde føjet sig efter sin Moders Ønske, hun var derfor blevet i høj Grad overrasket ved at se Datterens Optræden i Hallen.

Efter denne Erklæring, der befriede hendes Sjæl fra et Tryk og en Angst, som hun i lang Tid mere eller mindre bevidst havde følt, gjorde hendes moderlige Følelser sig gældende. Hun kunde nu være sig selv efter at være blevet fri for Uthers Tyrani og slette Indflydelse. Hun indrømmede fuldt ud, at hun havde bedømt sit Barns Karakter og Følelser falskt og fortrød bitterlig, at hun havde opmuntret Emrys til at fastholde sit Krav. Nu bag efter var hun ogsaa bedrøvet over, at hendes Neveu skulde skuffes i sine Forhaabninger. Da hun vendte sig om imod Klaudia, blev hun overrasket ved at se det straalende Udtryk i hendes Ansigt. Havde hun set paa Pudens, vilde hun ikke have undgaaet at bemærke, at ogsaa hans Øjne straalede. Men hendes Opmærksomhed blev i dette Øjeblik optaget af Kongen, der nu havde vendt sig til Emrys og sagde i en streng Tone:

„Og du, Emrys, du kendte Klaudias Vægring og vedblev dog at fastholde dit Krav! Var det Ret? Og nu den sidste raa og grusomme Behandling! Var det mandigt for en Kriger, og sømmede det sig for en brav Mand at behandle en Kvinde, en ung Pige, Datteren af din Velgører, hvis Gæst du er, ja, efter dine egne Tanker, din vordende Hustru — at behandle hende saaledes — ja blot at taale det, blot se paa, at andre gjorde sig skyldig i en saadan Raahed?"

Den unge Mand saa mørkt hen for sig. I hans Bryst, rasede Kampen mellem modstridende Følelser, Skam, Sorg, saaret Stolthed, en haabløs Kærlighed til den unge Prinsesse og glødende Hævn overfor sin lykkelige Medbejler. Hans Kærlighed til Klaudia var i dette Øjeblik den stærkeste Følelse, og den henrev ham til at sige:

„I flere Aar har Klaudia været bestemt til at blive min Brud, og selv om hun i den sidste Tid har vist mig mindre Venlighed, skulde jeg saa af den Grund opgive mit Krav? Jeg har bestandig været opfyldt af Ønsket om at gøre hende lykkelig, og det vilde jeg have stræbt efter hele mit Liv. Hvorfor skulde da en fremmed Lære og en fremmed Persons Indblanding have Lov til at tilintetgøre det Haab, jeg har næret lige siden min Barndom?"

Ved disse Ord saa Emrys rasende hen paa den unge Romer, der dog syntes at være ganske uberørt af den unge Prins' Vrede. Saa fæstede Emrys sine Øjne paa Klaudia, og idet mildere Følelser fik Overhaand i hans Sjæl, sagde han synlig bevæget:

„Klaudi, saa forsmaar du mig altsaa, efter at jeg hele mit Liv har søgt at være dig din bedste Ven? Hvem kan nogen Sinde komme til at elske dig som jeg? Og hvem kender dig og kan forstaa dig som jeg? Er vi ikke opdraget sammen, og har vi ikke delt Glæder og Sorger med hinanden? Og har du ikke altid vist mig den største Venlighed, indtil du pludselig blev forandret og viste dig kold og tavs og tilbageholdende over for mig? Hvad har jeg gjort, siden du har lukket dit Hjerte for mig, og hvem er Skyld deri? Er det mig, der har forandret mig?"

„Nej, Emrys," svarede Klaudia i en rolig og bestemt Tone, „det er ikke dig, men mig, Forandringen er sket med. Jeg tror ikke længer paa de Guder, du tilbeder, og alle mit Hjertes Følelser vender sig med Afsky mod den Grusomhed, som din Religion lærer dig at udøve eller dog anse for Ret. Selv om jeg havde elsket dig, saaledes som du siger, du elsker mig, saa vilde jeg dog aldrig have rakt dig min Haand, saa længe du kunde tage Del i en saadan Gudsdyrkelse, som min Sjæl fordømmer. Men Emrys, jeg elsker dig ikke, og jeg har aldrig elsket dig. Jeg har holdt af dig som en Broder, og mere kan du heller aldrig blive for mig." Derpaa vendte hun sig om til sine Forældre og sagde: „Og nu har jeg en inderlig Bøn til eder. Vil I ikke tage eders Beslutning tilbage og befri mig fra et Ægteskab, som jeg aldrig godvillig vil give mit Minde til?"

„Du er fri," raabte Kogidunus. „Hvor meget jeg end har ønsket denne Forbindelse mellem dig og din Fætter, saa vil jeg dog ikke paa nogen Maade tvinge dig. Jeg beklager, at de to Riger altsaa ikke kan forenes, men jeg vilde beklage det i endnu højere Grad, om denne Forening skulde være købt med Tabet af din Lykke."

Lyksalig greb Klaudia sin Faders Haand og sagde:

„Han maa godt faa mit Kongerige, Fader, lad ham blive din Arving i Stedet for mig, saa bliver baade han og jeg lykkelige."

„Nej, Klaudia," raabte Emrys, „det er din Kærlighed, jeg har begæret, ikke din Arv. Den sidste vilde uden den første være værdiløs for mig."

Over hans Træk laa en saadan Alvor og Oprigtighed, at Klaudia glemte al Uvillie mod sin Plejebroder. Hun greb hans Haand og sagde hjertelig:

„Lad os være Venner, Emrys, som vi har været det fra vor Barndom, og lad det forefaldne ikke gøre dig bitter imod mig eller imod nogen anden. Du maa tro mig, naar jeg siger, at jeg kun har ladet mig lede af min Samvittighed og af mit Hjertes Følelser. Der er ingen, jeg gentager det, ingen, der paa nogen Maade har søgt at øve sin Indflydelse paa mit Valg, og du har ikke Ret til at nære Bitterhed eller Vrede overfor nogen."

Emrys greb hendes Haand og trykkede den heftig. Saa hilste han paa Kongen og Dronningen og ilede hurtig ud af Hallen.

XI.

STORE BEGIVENHEDER.

Naar Kogidunus med Ro kunde høre paa, at hans Datter ikke længer troede paa sit Folks Guder, saa kom det af, at han i religiøs Henseende ikke var særlig nidkær. Det var vel blevet ham en Vane at dyrke de nationale Guder, men han var ingenlunde vis paa, at Roms Guder ikke var lige saa mægtige, ja mulig endog mægtigere, siden de altid kunde give de romerske Vaaben Sejr. At derfor en eller flere af Roms Guder blev optaget iblandt Britaniens Guddomme, havde han ikke noget imod. En mere eller mindre kom det jo ikke an paa. Naar Klaudia derfor havde lært at tilbede en ny Gud, var det ikke noget, som gjorde synderlig stærkt Indtryk paa ham, eller som han ansaa for noget særlig slemt.

Hvis dette derfor havde været den eneste Bevægrund til, at hun vægrede sig ved at skænke Emrys sin Haand og dermed gav Afkald paa en glimrende Stilling, saa vilde han ikke have forstaaet det eller saa let have givet hende fri. Men Kogidunus vidste, hvad et lykkeligt Ægteskab vilde sige. Han havde nemlig altid elsket sin Hustru, og han ønskede ,at hans Barn skulde blive lige saa lykkelig. Da han derfor saa, at hun ikke elskede Emrys, havde han let ved at give hende fri.

Der var ogsaa en anden Grund, der bidrog til, at han ikke tog sig Klaudias Vægring nær. I Sind og Tankegang var han næsten en halv Romer, hvis høje Kultur han beundrede. Han var derfor stolt af de Fremskridt, Klaudia havde gjort i Kendskab til den romerske Literatur og Kunst. Da han derfor anede, at der bay ved Klaudias Vægring laa endnu en Bevæggrund, nemlig at hun følte sit Hjerte draget hen imad den unge romerske Officer, saa gjorde denne Bevæggrund ham det endnu lettere at give hende fri.

For Abitha var Dattrens Forhold til Pudens derimod en Kilde til Sorg. Hun kunde ikke tænke sig sit Barn gift med en Mand, der ikke troede paa Britaniens Guder. Hun udtalte denne sin Sorg for sin Ægtefælle og bad ham om under et eller andet Paaskud at fjerne Pudens. Men hun mødte en saa afgjort Modstand hos sin Mand, at hun ikke oftere talte om den Sag. Lidt efter lidt forsonede hun sig ogsaa med Tanken om det, som hun dog ikke kunde forhindre. Dertil var der to stærke Grunde. Den ene var, at Uther nu var borte, idet Kongen havde forvist ham fra sit Hof. Den anden Grund var, at Abithas og Klaudias Forhold blev meget mere inderligt og fortroligt end hidtil. Moderens Kærlighed vaagnede og gjorde sin Ret gældende, saa Hensynet til sit Barns Lykke blev den bestemmende Magt i hendes Liv.

Klaudia og Pudens kunde derfor daglig være sammen uforstyrret. Den meste Tid, naar de havde Lejlighed til at være alene, tilbragte de med at læse i den dyrebare Bogrulle. Og efterhaanden som de læste, blev det guddommelige Lys tændt i Pudens Hjerte. Men han havde endnu ikke grebet Kristus i Troen. Men Guds Aand arbejdede paa hans Sjæl dels igennem Ordet selv og dels igennem det begejstrede Vidnesbyrd fra den unge Prinsesse.

Der indtraf imidlerdtid Begivenheder, der havde indgribende Betydning baade for dem og for hele Kongehuset.

Kogidunus modtog en Dag Meddelelse om, at han straks maatte rykke den nye Statholder, Didius, til Hjælp imod de oprørske Stammer. Før han drog afsted, ønskede han at fejre Pudens' og sin Datters Forlovelse. Dette ønskede han saa meget mere, som Pudens med det første maatte drage tilbage til Rom.

Denne Meddelelse fyldte den unge Romer med overstrømmende Lykke. Samtidig blev han dog vemodig stemt ved Tanken om, at Kogidunus skulde drage i Krig og udsætte sit Liv for Fare, uden at han kunde staa ved hans Side. Han besluttede derfor at gøre, hvad han kunde for at udsætte sin Rejse, indtil Krigen var forbi.

„Lad mig drage med dig," sagde han. „Jeg kender nøje Briternes Maade at føre Krig paa. Jeg kender ogsaa de Farer, som din Stilling og endnu mere dit personlige Mod vil udsætte dig for. Lad mig derfor faa Lov til at kæmpe ved din Side og bruge mit Sværd til at beskytte Klaudias Faders Liv."

„Nej, min Søn," svarede Kongen smilende over den unge Mands Iver. „Klaudia vilde ikke takke mig, hvis jeg tillod, at du udsatte dig for Fare, hvor Pligten ikke kalder dig. Du maa vende tilbage til din Fader, som du ved er mit Ønske, og se at opnaa hans Samtykke til din Formæling med min Datter. Jeg haaber ikke, at det skal blive dig svært at opnaa dette Samtykke hos min gamle Ven, Pudentinus, om han end vil være tilbøjelig til som Romer at se paa mig som en Barbar."

„Nej, Kogidunus, han vil være stolt af at maatte kalde Klaudia sin Datter," raabte Pudens begejstret, „og han vil takke dig for, at du beviser mig den store Ære at ville kalde mig din Svigersøn, saaledes som jeg i denne Stund takker dig baade i mit eget og hans Navn. Selvfølgelig vil jeg vende tilbage til Rom, saa snart du bestemmer det, og saa vil jeg snart komme igen, for at Formælingen kan finde Sted."

„Derom kan vi senere tale," svarede Kogidunus. „Om tre Dage maa jeg drage afsted med mine Tropper, og samtidig maa du rejse til Italien. Jeg gaar nu ind for at meddele Abitha alt, og overlader det til dig at sætte Klaudia ind i mine Planer."

Dette lod Pudens sig ikke sige to Gange. Fuld af stormende Glæde ilede han ind til den unge Prinsesse. Hun var enig med ham i alt, og lidt efter traadte de ind i Moderens Gemak for at modtage hendes Velsignelse.

Abitha havde lidt efter lidt gjort sig fortrolig med Tanken om Klaudias Forening med den unge Romer, og det var faldet hende lettere, end hun selv troede. Hun var lidt efter lidt kommet til at elske den unge, ædle Officer. Desuden havde hun mærket, hvilken lykkelig Forandring der var foregaaet med Klaudia, siden hun var blevet fri for at skulle ægte sin Fætter. Hun fulgte derfor egentlig sit Hjertes Trang, naar hun gav sit Samtykke til, at Klaudia maatte skænke den unge Mand sin Haand, som allerede ejede hendes Hjerte.

Kogidunus var endnu hos sin Hustru, da det unge Par traadte ind. Han havde forberedt hende paa, hvad der forestod, saa det kom hende ikke overraskende. Derimod blev de to unge overrasket ved, at hun modtog dem saa hjertelig, og endnu mere ved, at hun straks gav sin Tilladelse til deres Forlovelse. Paa Klaudias indstændige Anmodning skulde der ikke foretages nogen særlig festlig Forberedelse til denne Ceremoni. Det var hende imod, at Hallen for anden Gang skulde smykkes og Gæster indbydes i en saadan Anledning.

To Dage efter — Dagen før Kongens Afrejse — traadte Klaudia ind i Hallen ved sin Moders Side, men denne Gang straalede hendes Ansigt af Glæde og Lykke. Forlovelsen foregik ganske i Stilhed. Efter de unges Anmodning fandt der ingen hedensk Ceremonier Sted. Men da de knælede ned foran Kongen og modtog hans Velsignelse, da bad Klaudia ogsaa sin himmelske Fader om Velsignelse over ders Pagt. Tillige bad hun ham om at føre Pudens frem til det fulde Liv i ham. Pudens' Hjerte var ogsaa fuldt af Bøn til den Gud, han saa gerne vilde kende og tro paa, og som han i Dag lovede at ville tjene hele Livet.

Lige saa lykkelig denne Dag var, lige saa tung blev den følegnde. Kogidunus' og Pudens' Afrejse efterlod en Tomhed, som intet kunde udfylde. Dog blev det til stor Velsignelse, at Moder og Datter kom til at leve en Tid alene sammen. Det førte til, at de kom til at forstaa hinanden, og at deres Hjerter fandt hinanden som aldrig før. Og det førte til et endnu, som havde større Betydning end alt det andet.

Naar de saaledes sad sammen alene, kunde Klaudia ikke lade være at begynde at tale om det, der havde fyldt henes Liv med Fred og Lykke. I Begyndelsen var det vel i uklare og forsigtige Vendinger. Men lidt efter lidt vovede hun at aflægge et klart Vidnesbyrd om den Frelser, som hun gerne vilde, at ogsaa hendes Moder skulde tro paa.

I Begyndelsen var Abitha meget bedrøvet over Datterens aandelige Stilling. Hun havde aldrig haft noget imod, at Klaudia gennem Pomponia blev sat ind i den romerske Gudelære og Filosofi. En saadan Oplysning vilde nemlig efter hendes Mening ikke hindre hende i at leve efter sin Fædrene Religion. Det vilde blot berige hendes Aand og forælde hendes Sind. Men Kristendommen, denne Religion, der var saa foragtet i Rom og afskyet i hele den civiliserede Verden, var hende i højeste Grad imod. Tillige vidste hun, at den nødvendig maatte bringe hendes Barn bort fra den færedne Tro. Dog — hendes Hjerte var nu ved Begivenhederne i den sidste Tid blevet blødt og modtageligt. Desuden følte hun sig fri, nu da Uther ikke var der mere og daglig kunde slynge hende ind i Afguderiets og Overtroens Lænker. Derfor begyndte hun lidt efter lidt at lytte til de forunderlige Ting, som Datteren fortalte hende eller læste om for hende. Om en Frelser, der var kommet for at bære hendes Synd og give hende Fred med Gud, en Frelser, der elskede hende og havde ofret sig selv i Stedet for at kræve Ofre af hende. Hun maatte indrømme, at denne Lære var højt ophøjet over Druidernes raa Gudelære, og at den havde gjort et mægtigt Indtryk paa hende.

Klaudia bemærkede med Glæde, at den guddommelige Sæd fra Dag til Dag trængte dybere ned i Moderens Hjerte, og at Troen paa Afguderne samtidig blev mindre og mindre. Dog mange Baand holdt hendes Sjæl fanget og hindrede hende i at lukke hele Hjertet op for Sandheden.

Hvor stred Klaudia med Gud i de Dage. Hvor ønskede hun, at hun havde en anden Aristobulus, der kunde herliggøre Kristus for hendes Moder. Men en saadan Hjælp var jo ikke at faa. Derfor maatte hun gaa til Gud selv og gennem Bønnen stride for sin Moders Frelse.

Og Gud hørte hendes Bøn, om end paa en Maade, hun ikke havde tænkt.

En Dag blev Abitha farlig syg. Hvor skulde Klaudia nu vende sig hen om Hjælp? Al Lægekunst var udelukkende i Hænderne paa Druidepræsterne, og til dem kunde hnu ikke henvende sig. Men Moderen forlangte det, og paa dette Omraade vilde hun adlydes.

(Fortsættes.)